

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 stycznia 2019 roku, wydanym w sprawie z wniosku J. A. z udziałem P. G. o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności, Sąd Rejonowy w Z. postanowił:

1. zasądzić od uczestnika postępowania P. G. na rzecz wnioskodawczynie J. A. kwotę 24 285,17 zł tytułem zwrotu nakładów i wydatków wraz z odsetkami ustawowymi od 25 czerwca 2007 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 24 146,09 zł;
2. oddalić wniosek J. A. o zwrot nakładów i wydatków w pozostałej części;
3. oddalić wniosek uczestnika postępowania P. G. o zwrot nakładów oraz zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy;
4. oddalić wnioski wnioskodawczynie J. A. oraz uczestnika postępowania P. G. o zwrot kosztów postępowania;
5. nie obciążać wnioskodawczynie ani uczestniczka postępowania nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Postanowienie to zapadło w stanie faktycznym, którego najważniejsze elementy były następujące:

Wyrokiem z 22 kwietnia 2004 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Ł. zniósł z dniem 6 stycznia 2002 roku majątkową wspólność ustawową pomiędzy J. A. a P. A..

Z dniem 31 grudnia 1994 roku ojciec wnioskodawczynie – S. G. przekazał byłym małżonkom J. A. oraz P. G. gospodarstwo rolno-warzywne. Od tej pory funkcjonowało ono pod nazwą Gospodarstwo (...). J. A. oraz P. G. prowadzili to gospodarstwo wspólnie. S. G. pomagał im i ich uczył.

W związku ze zmianą przepisów podatkowych J. A. założyła własną działalność gospodarczą pod nazwą FAMILIA. Działalność ta została zarejestrowana tylko na J. A.. Zgłosiła ona w Urzędzie Skarbowym P. G. jako osobę współpracującą. Pomimo założenia osobnej firmy (...) nadal wspólnie z P. G. prowadziła działalność w formie gospodarstwa.

P. G. wyprowadził się z nieruchomości w D. W.

w styczniu 2002 roku. Jeszcze w 2001 roku skończył kurs agenta ubezpieczeniowego. Z końcem stycznia 2002 roku wnioskodawczynie zaprzestała prowadzenia gospodarstwa rolno-warzywnego FAMILIA. Przez kilka kolejnych lat kontynuowała działalność gospodarczą. Firma wnioskodawczynie przejęła dotychczasowych kontrahentów gospodarstwa rolnego.

Wiosną 2002 roku P. G. przyjechał na nieruchomość

w D. W.. Zobaczył, że jego teść wykonuje prace polowe. Wówczas zabronił uprawy polowy należącego do niego pola. Ojciec wnioskodawczynie zdecydował, że będzie uprawiał pole od strony rzeczki, zaś od strony drogi nie.

Na podstawie umowy kredytowej z 14 sierpnia 2001 roku Bank Spółdzielczy w Z. udzielił P. G. i J. A. kredytu modernizacyjnego w wysokości 32 000 zł. W okresie od 1 stycznia 2002 roku do 2 listopada 2006 roku na poczet zobowiązania z tytułu kredytu modernizacyjnego dokonano następujących wpłat: (1) kwoty 13 120,16 zł w formie przelewu bezgotówkowego z rachunku bieżącego J. A., (2) kwoty 17 478,53 zł w formie przelewu bezgotówkowego z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego J. A., (3) 3 975 zł w formie przelewu bezgotówkowego z rachunku bieżącego prowadzonego dla Gospodarstwa (...), (4) kwoty 1 672,56 zł w formie wpłaty gotówkowej dokonanej przez P. G. i J. A..

Bank Spółdzielczy w Z. udzielił także P. A. kredytu obrotowego w wysokości 8 000 zł na podstawie umowy kredytowej z 8 sierpnia 2001 roku. Kredyt został wykorzystany częściowo na zakup surowców do produkcji rolnej. W okresie od 1 stycznia 2002 roku do

25 września 2002 roku na spłatę tego kredytu J. A. wpłaciła łącznie 5 319,28 zł, przy czym 4 615,19 zł w formie przelewu bezgotówkowego z rachunku bieżącego, zaś kwotę 704,09 zł w formie przelewu bezgotówkowego z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego.

J. A. w dniu 10 maja 1999 roku zaciągnęła w Banku (...) SA kredyt nr 003/99WN/05/OW-OC/L98-1/245 z przeznaczeniem na budowę przydomowej oczyszczalni ścieków. Większość kredytu została spłacona jeszcze w trakcie obowiązywania ustroju wspólności majątkowej-małżeńskiej. Po ustaniu wspólności majątkowej-małżeńskiej dokonała całkowitej spłaty kredytu, wpłacając kwotę 980,92 zł.

7 lutego 2001 roku J. A. zawarła z (...) Bank SA umowę kredytową nr (...) na zakup pieca węglowo-miałowego do ogrzewania budynku mieszkalnego. Całkowite rozliczenie kredytu nastąpiło 12 lutego 2002 roku. Po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej J. A. wpłaciła ze środków pochodzących z majątku osobistego na poczet kredytu 184 zł.

Po ustaniu ustroju wspólności majątkowej-małżeńskiej uczestnik postępowania P. G. podjął z rachunku bankowego prowadzonego dla gospodarstwa rolno-warzywnego FAMILIA kwotę 12 390 zł. Wnioskodawczyni wypłaciła 3 200 zł, którą to kwotę przeznaczyła na utrzymanie rodziny. Uczestnik postępowania P. G. na własne utrzymanie przeznaczył kwotę co najmniej 3 165 zł.

J. A. w celu dokonania wypłat z rachunku bankowego prowadzonego dla gospodarstwa rolnego wyrobiła dwie dodatkowe pieczętki. W związku z tym było prowadzone postępowanie karne, które jednak zostało umorzone. J. A. była uprawniona do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku bankowym gospodarstwa.

Do wnioskodawczyni zgłaszali się kontrahenci gospodarstwa celem rozliczenia swoich należności. J. A. po ustaniu wspólności majątkowej-małżeńskiej zapłaciła na rzecz PPHU (...) prowadzonego przez J. S. kwotę 3 159,38 zł tytułem zapłaty za torby przeznaczone do pakowania kiszzonek, które zostały zamówione dla gospodarstwa rolno-warzywnego. Opakowania do kiszzonek zamawiało u J. S. zarówno gospodarstwo rolno-warzywne, jak i J. A. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. J. S. wystawiał zawsze pokwitowanie na podmiot, którego należności regulował wpłacający.

P. G. w grudniu 2001 roku zamówił w firmie (...) etykiety. Po opuszczeniu przez uczestnika wspólnego gospodarstwa, zadzwonił przedstawiciel firmy z informacją, że etykiety są gotowe do odebrania. Wnioskodawczyni uregulowała należność za etykiety.

Matka uczestnika postępowania – K. A. zaproponowała małżonkom A. wykup mieszkania w Ł. przy ul. (...). Małżonkowie na poczet wykupu lokalu wyłożyli z własnych środków w kilku transzach kwotę 6 600 zł. K. A. zgodnie z ustaleniami stron sporządziła testament na rzecz córek stron postępowania. Po wykupieniu mieszkania przez strony K. A. zmieniła swój testament, przeznaczając swój majątek synowi i wnukom. Ostatecznie P. G. odrzucił spadek. Otrzymał od matki zwrot 6 600 zł.

Oceniając materiał dowodowy sprawy Sąd Rejonowy odmówił wiary uczestnikowi co do tego, że Gospodarstwo (...) nie było prowadzone wspólnie z wnioskodawczynią, a jako spółka (...)

i S. G., jedynych osób podejmujących wszelkie decyzje dotyczące tego gospodarstwa. Twierdzenia te uznano za sprzeczne

z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności ze złożonym przez uczestnika postępowania P. G. porozumieniem (k. 103), zgodnie z którym działalność gospodarstwa rolno-warzywnego (...) opierać się ma na zasadzie współpracy pomiędzy S. G., P. G. a J. A., zaś w przypadku wycofania jednej ze stron porozumienia udziały

miały być podzielone po równo między stronami. Wersję wnioskodawczynie potwierdza także okoliczność, że rachunek bankowy przypisany do gospodarstwa był na dwa nazwiska obojga małżonków.

Nie były także wiarygodne zeznania świadków B. G.

i M. P. na okoliczność osób prowadzących gospodarstwo rolne. Uczestnik i jego teść niewątpliwie zajmowali się fizyczną pracą

w gospodarstwie, niemniej jednak prowadzenie gospodarstwa nie ogranicza się do pracy fizycznej. W tym zakresie wiarygodne były zeznania córki stron A. A. (2), która wskazywała, że wolą jej dziadka było powstanie wspólnego gospodarstwa rodzinnego. W tym gospodarstwie (...) zajmował się uprawą pola i wyrobem kiszonek. J. A. je pakowała, zaś P. G. rozwoził. Zdarzało się także, że rozwożeniem towaru zajmowała się J. A..

Za niewiarygodne uznano zeznania uczestnika co do tego, że pełna kwota kredytu modernizacyjnego nie została wykorzystana. Okoliczność ta nie znajduje bowiem potwierdzenia w wyciągu z rachunku bankowego, historii kredytu i zaświadczeniu banku. Podobnie niewiarygodne były zeznania uczestnika w zakresie, w jakim utrzymywał, że kredyt modernizacyjny zaciągnął sam, za aprobatą teścia, zaś z uwagi na pozostawanie przez niego w związku małżeńskim J. A. jedynie wyraziła zgodę na zaciągnięcie kredytu. Wersji tej nie potwierdza zaświadczenie Banku Spółdzielczego w Z.. Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził również, aby kredyty obciążające strony wspólnie zostały w całości lub przeważającej części – jak twierdził uczestnik – spłacone ze środków wypracowanych wspólnie w okresie funkcjonowania gospodarstwa rolno-warzywnego. Nadto w odniesieniu do rozliczenia środków pobranych przez uczestnika z rachunku gospodarstwa rolnego, uznano jego zeznania za niewiarygodne w zakresie, w jakim utrzymywał, że część z pobranej przez siebie kwoty – 12 390 zł, to jest 3 975 zł przeznaczył na spłatę kredytu modernizacyjnego. Analiza wypłat dokonanych przez uczestnika postępowania z rachunku bankowego gospodarstwa potwierdza, że pobrał on z tego rachunku w formie wypłat gotówkowych kwotę zbliżoną do przyznanej. Przelew kwoty 3 975 zł na poczet rozliczenia kredytu modernizacyjnego istotnie widnieje w historii rachunku bankowego, niemniej jednak jest to odrębna pozycja. O ile przelew został zlecony przez P. G., nie można go wliczać do przyznanej przez niego sumy wypłat z rachunku bankowego. Uczestnik nie udowodnił również, że wnioskodawczynie po ustaniu wspólności majątkowej-małżeńskiej korzystała z etykiet zamówionych dla Gospodarstwa (...).

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy Sąd Rejonowy uznał, że wobec prawomocnego rozliczenia nieruchomości położonej w D. W. postanowieniem częściowym i umorzenia postępowania co do ruchomości, przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia były jedynie kwestie dotyczące nakładów i wzajemnych rozliczeń z tytułu posiadania rzeczy. Podstawę tych rozstrzygnięć stanowił art. 567 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. i art. 618 § 1 k.p.c. Przy czym z treści art. 45 § 1 i 2 k.r. i o. wynika, że nakłady i wydatki z majątku osobistego na majątek wspólny należy zgłosić

i udowodnić stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c.

Wnioskodawczynie spełniła powyższe wymogi w zakresie rozliczenia długów powstałych w czasie trwania wspólności ustawowej, które spłaciła

z własnych środków po ustaniu tej wspólności. Dotyczy to kredytu modernizacyjnego zaciągniętego przez byłych małżonków w Banku Spółdzielczym w Z.. Wnioskodawczynie ze środków z majątku osobistego spłaciła łącznie 30 598,69 zł. W pozostałej części kredyt został spłacony ze środków wypracowanych wspólnie w ramach gospodarstwa rolnego – kwota

3 975 zł i z wpłaty gotówkowej dokonanej wspólnie przez małżonków. Dlatego wnioskodawczynie należy się kwota 15 299,34 zł stanowiąca połowę spłat dokonanych z majątku osobistego. Poza tym wnioskodawczynie spłaciła kredyt obrotowy, który został zaciągnięty wyłącznie przez uczestnika, ale w ramach wspólnie prowadzonej działalności rolnej. Wnioskodawczynie po ustaniu wspólności majątkowej sama spłaciła kwotę 5 319,28 zł, a więc należy się jej zwrot połowy tej kwoty, czyli 2 659,64 zł.

J. A. w trakcie obowiązywania ustroju wspólności majątkowej-małżeńskiej zaciągnęła na swoje nazwisko dwa kredyty: w Banku (...) na budowę przydomowej oczyszczalni ścieków oraz

w L. Bank na zakup pieca węglowo-miałowego. W sposób oczywisty były one związane z majątkiem wspólnym stron. Uczestnik postępowania nie kwestionował obowiązku zwrócenia wnioskodawczyni połowy należności z tytułu tych zobowiązań kredytowych, które uregulowała ona po ustaniu wspólności (k. 1554). Z tytułu spłaty powyższych kredytów Sąd zasądził na rzecz wnioskodawczyni kwoty 490,46 zł oraz 92 zł.

Oprócz zobowiązań względem instytucji kredytowych, małżonkowie mieli także zobowiązania względem podmiotów prywatnych. Zobowiązania te powstały w związku z nabyciem do majątku wspólnego przedmiotów służących do prowadzenia działalności rolniczej i sprzedaży wyrobów spożywczych. Zostały zaciągnięte samodzielnie przez P. G.. Wnioskodawczyni po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej zapłaciła J. S. kwotę 3 159,38 zł za worki do pakowania kiszonek. Uściła także należności za etykiety. Z tych tytułów zasądzono od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 1.579,65 zł oraz 139,08 zł.

Nadto uwzględnione zostało także żądanie wnioskodawczyni w zakresie kwoty 4 025 zł, którą uczestnik po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej podjął ze wspólnego rachunku bankowego.

Nie było natomiast podstaw do uwzględnienia żadnego z żądań sformułowanych przez P. G. pod adresem J. A.. Żądanie zasądzenia wynagrodzenia za korzystanie ze wspólnego majątku produkcyjnego nie zostało udowodnione.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł uczestnik w zakresie rozstrzygnięć z punktów 1. i 3. Skarżący zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych związane z oceną dowodów, która naruszała art. 233 § 1 k.p.c., obrazę art. 686 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c., a także naruszenie art. 328

§ 2 k.p.c. Na tych podstawach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie roszczeń wnioskodawczyni w całości i zasądzenie od niej na rzecz uczestnika 56 000 zł tytułem wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, ewentualnie o uchylenie postanowienia z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz od uczestniczki kosztów postępowania i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci kopii pisma z Banku Spółdzielczego w Z..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego. Stan faktyczny ustalony w I instancji Sąd odwoławczy przyjmuje za własny.

Skarżący kwestionuje przede wszystkim ocenę dowodów, której dokonał Sąd Rejonowy. Dlatego należy podkreślić, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa (patrz, np. wyrok z 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ocenę sądu. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598). Tak postawionych zarzutów apelacja nie zawiera.

Zarzuty apelacji stanowią polemikę z oceną dowodów, którą zaprezentował Sąd Rejonowy, ale dowolności kwestionowanego rozumowania nie wykazano. Skarżący nie wytknął skutecznie również istotnych z punktu widzenia

sposobu rozstrzygnięcia sprawy błędów formalnych w procesie zbierania i oceny materiału dowodowego. Wbrew zarzutom apelacji, nie można różnicować znaczenia zeznań świadków, co próbował robić skarżący w zakresie zeznań A. A. (2), B. G. i M. P., z uwagi na ich stopień bliskości w stosunku do zainteresowanych wynikiem sprawy. Zabieg taki jest przejawem formalnej oceny dowodów, której nie uznaje polska procedura cywilna. Oczywiście osoby bliskie mogą mieć problem z obiektywnym przedstawieniem faktów, ale podważenie wiarygodności ich zeznań wymaga wykazania konkretnych nieprawd, nielogiczności czy sprzeczności w zeznaniach. Tymczasem rozumowanie Sądu I instancji zaprezentowane w omawianym zakresie jest wielowątkowe, odwołuje się do całokształtu materiału dowodowego, a wnioski wyciągnięte z tej oceny są logiczne i odpowiadają doświadczeniu życiowemu. Z wykorzystaniem tych zasad, wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy ocenił też znaczenie porozumienia z 28 stycznia 2012 roku, widząc je w kontekście wszystkich zgromadzonych i wiarygodnych dowodów. Trzeba jednocześnie podkreślić, że skarżący nie dostrzega okoliczności, iż nie fakt pracy

w gospodarstwie rolnym decyduje o zaliczeniu aktywów i pasywów tej działalności gospodarczej do majątku wspólnego. Sąd I instancji prawidłowo zastosował zasadę z art. 31 k.r. i o. (dokładniej art. 31 k.r. i o. w zw. z art. 32 k.r. i o. w brzmieniu aktualnym dla chwili ustania wspólności ustawowej, bo wtedy funkcjonowało jeszcze pojęcie majątku dorobkowego, patrz: art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 162, poz. 1691), zgodnie z którą wspólność majątkowa obejmuje przedmioty majątkowe nabyte

w czasie jej trwania zarówno przez oboje małżonków, jak i przez jednego z nich. Dlatego nawet ustalenie, że wnioskodawczyni nie zajmowała się przedmiotowym gospodarstwem rolnym nie oznacza przypisania konsekwencji majątkowych działalności gospodarczej do majątku osobistego (wtedy jeszcze odrębnego) skarżącego. Nie ma znaczenia na czyje nazwisko prowadzony był rachunek bankowy, kto zaciągał konkretne zobowiązanie, skoro i tak dochody oraz zobowiązania funkcjonują w ramach wspólności ustawowej. Po jej ustaniu obsługa zobowiązań odbywa się na zasadach wynikających z art. 45 k.r. i o., co Sąd I instancji dostrzegł i bezbłędnie zastosował. Wывody te są

w całości podzielane przez Sąd odwoławczy i nie wymagają powtórzenia.

W konsekwencji, wobec przyjęcia prawidłowości zastosowania art. 45 k.r. i o., za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 686 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. W oparciu o treść przywołanego w stanie faktycznym rozstrzygnięcia zaświadczenia bankowego (k. 58-59) nie można mieć wątpliwości, że wpłaty na spłatę kredytu modernizacyjnego nastąpiły już po zniesieniu wspólności ustawowej.

Nie ma także racji uczestnik, że w sprawie doszło do niewłaściwej oceny materiału dowodowego w części dotyczącej zakresu wykorzystania kredytu modernizacyjnego. Dokument załączony na tę okoliczność do apelacji stanowi dowód spóźniony w rozumieniu art. 381 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podlegający pominięciu. Dlatego tylko na marginesie rozważań można zauważyć, że znaczenie tego dokumentu jest inne niż twierdzi skarżący – dowodzi problemów w rozliczeniu kwoty pobranej, a nie pobrania kwoty niższej niż wynikająca z umowy. Okoliczności pobrania tego kredytu i zagadnienia ewentualnego wykorzystania przez wnioskodawczynię etykiet, co jest przedmiotem osobnego zarzutu apelacji, Sąd I instancji omówił bardzo wnikliwie, w sposób spełniający wymogi art. 233 § 1 k.p.c. Również te rozważania w pełni akceptuje Sąd Okręgowy.

Wbrew zarzutowi apelacji uczestnika naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia bardzo precyzyjnie wskazano w jaki sposób wyliczono kwotę 4 025 zł (str. 10-11 uzasadnienia), która odpowiada żądaniu wnioskodawczyni. W tym przypadku wyliczenie matematyczne nie mogło doprowadzić do zasądzenia kwoty wyższej niż dochodzona z konkretnego tytułu (art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Zakresem zaskarżenia objęto oddalenie wniosku o rozliczenie nakładów skarżącego i wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, ale w apelacji zabrakło zarzutów sformułowanych w odniesieniu do tych rozstrzygnięć. W tej sytuacji wystarczy powiedzieć, że Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w zakresie tych żądań na uczestniku spoczywał obowiązek zgłoszenia i udowodnienia roszczenia (art. 45 § 1 k.r. i o. oraz art. 6 k.c.). Obowiązkowi udowodnienia tych roszczeń skarżący nie

sprostą, co musiało doprowadzić do ich oddalenia. Także w tym zakresie wywody Sądu I instancji, Sąd odwoławczy przyjmuje za własne bez powtarzania ich.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. Uczestnicy w jednakowym stopniu zainteresowani są wynikiem postępowania. Występuje między nimi sprzeczność interesów, ale w ocenie Sąd odwoławczego nie w stopniu uzasadniającym odstępnie od ogólnej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego.